

לונדון.

מה שיגורתי - בא. האיטלקים החלו בפעולות השמידה נגד הישוב העברי. לפי היריעות שעד עכשיו - אני כותב בצהרים - נהרגו כמאה וחמשים איש בח"א. סוכני העונות הבריטית - או הפקידות - זכרו לרשום שבינן הנהרגים גם 5 ערבים.

שלום החלטתי להפריד בהחלט מחיים - ולהפריד בידיות, וכחבתי לו דברי פרידה, שמהם היה צריך להבין שאין בדעתי עוד לראות את פניו. כשקראתי אחסול הדו"ח על פגישתו עם עידן ודיל - חשכו עיני; לאחר שהושגה הסכמת צירציל לעיקרי דרישותינו הצבאיות - הלך לעידן מבולבל מרעיון חדש שיש לאורו, ובמקום לדבר על דרישותינו היהודיות - כלבל את ראשו של עידן ברעיון איסטרטגי של אורד, שלא עיכל אותו, כאילו תפקידו הוא - ועכשיו נ - לברר מה יעשה הצבא היהודי (שאינו נ), ולא לדרוש שיהיה צבא יהודי. ידעתי כל ארבעת החדשים האלה שאינו מבין המצב, אינו מוכשר לנהל שום מו"מ מדיני רציני ואינו מוסמך מבחינה שכלית לדון בשאלות הגנה הישוב. אבל לקלות-דעת וחוסר אחריות כאלה לא פיללתי. מעולם לא היתה לנו חביעה חזקה כחביעה צבא יהודי בארץ (ובחו"ל), מעולם לא המסיבות האובייקטיביות כל כך מסייעות לנו, מעולם לא היה ראש ממשלה יוחז ממוגל ונוסה להבין אותנו, מעולם לא היו בממשלה אנגלית ידידים יחד - ובים וכנים (בלוית מספר של מהנגדים ושונאים) - ונחנץ "כשרון" מיוחד

להפסיד מערכה בחנאים כאלה, וכשרון זה יש, כנראה, לחיים.
היריעה מה"א כאילו באה כ"גמול" לטיפול החרוץ
בשאלת הגנה הישוב...

כשנודע שהוא במשרד החלמתי לגשת אליו. אמרתי
לו: שאיני מעוניין לנגוע בדבר. מעניין אותי רק המחר.
קמתי לנסוע - אני רוצה עכשיו להשאר פה, אם תסכים לדרישתי
זו: שלא חדבר עם שום איש בענייני הגנה וצבא יהודי, ולא
חנהל שום מו"מ בלי השתתפותי ובלי הסכמתי.
הוא אמר לי שגם הוא החליט עכשיו להשאר זמן מה
(עמד לנסוע ב-21 לח"ז), ושאל מה גרם לדברי. אמרתי לו:
שני דברים: הראיון שלך עם עידן - ומקרה ח"א.
הסברתי לו מה המשגה שעשה, לדעתי, בשיחה עם עידן.
אמר לי: כל הזמן רציתי שתשתתף ואחה בעצמך נסעך...
אמרתי: איני רוצה לאבד אף רגע על העבר, ומוכן
לקבל על עצמי כל האשמה. כרגע מעניין אותי העתיד.
אמר שהוא מסכים - ומחר בבוקר תהיה ישיבה.
שמחתי שבאותו מעמד נזדמן לוקר, שנשאר עוד לשוחח
אחי לאחר שיצאתי. בינתיים טלפן במעמדי לדנבי (מוכירו של לוד)
שיאכל אחר צהרים - מבלי להגיד לי אף מלה. ---
הוא רגיל שדבור אינו אלא דיבור. אין הוא יודע
כנראה שאני מחכוון לביזנס: או שלא יניע יד ורגל בלעדי בענייני
ההגנה והצבא - או שלא יראה עוד את פני.

ומהארץ אין כל ידיעה אם כי יש להם האפשרות להודיע.

טלגרפחי להנהלה ולכוליה.

לאחר שרשמתי סלים אלה הגיעני מברק מאליהו שיצא

אמ"ש: תוצאות ההפצצה על ח"א הן כמאה הרוגים וכמאה וששים פצועים,

כמה בחים הרוסים וצריפים רבים שרופים. הפגיעות חלו ביחוד

בסביבות דיזנגוף, בקרבת רחוב ג'ורג' המלך, בחובות צבי ברוק,

ברכוכבא, דבורה הנביאה, רחוב חברון וגם רחוב אליעזר בן-

יהודה והירקון באותו רחוב.

בין החרוגים והפצועים אין קרובים ומכרים לך.

ההתקפה לא נחלקה בכל החנגדות סאין אמצעי קרב להגנת

ח"א. עכשיו לאחר הסכנות הנשקפות לח"א האם סחוף לוויכוח אפשר

אולי להציג בלונדון דרישות:

(א) להתקין מיד חותמים ואמצעי קרב אנכי אוויריים

אחרים להגנת ח"א,

(ב) לעידוד פעולה יהודית באמריקא למען עורר התנדבות

בנפש וברכוש לשם הקמת טיסות קרב להגנת הארץ.

משה במצרים - חתום אליהו.

בפי והלוקרים סעדו אצלי הצהרים. סיפרתי לבפי מה

שאמרתי הבוקר לחיים, ושיש לי רושם שחיים נתן לי תשובה חיובית

בקלות יתרה, אולי משום שלא נתן דעתו על רצינות עמדותי, ושוצוי

שהיא תדבר אחר. היא לא מרוצה מעמדותי - אך הבטיחה להסביר

הדבר לחיים. לדעתה, אין הוא יכול לקבל דרישה כזו.

הלילה רעמו ההותחים כאשר לא רעמו עד הנה. מאחרי
שמונה ועד שתיים בלילה (אז נרדמתי ולא שמעתי כלום עד הבוקר)
לא פסקו הרעמים והברקים. הבית הזדעזע בלי הפסק - אולם נעים
היה לדעת שההותחים מקדמים פני שליחי היטלר.

12 ספטמבר

אחמול העלים הטיימס לגמרי שהרוגי ת"א הם יהודים.
נזכרו רק חמשת הילדים הערבים שנפגעו. היום תימן גדול העחונים
את האינפורמציה שלו.

הבוחרה אומר: 112 death at Tel-Aviv

ואחרי ספרו ש"פלשחינה" מהאבלת על 112 ההרוגים הוא אומר:
שמונה מההרוגים הם יהודים, השאר ערבים.
לא אחמול ולא היום צוין שווה עיר יהודית.

חיים הזמינני הכוקר לשיחה. פניו היו זועפים -
אך דיבר בכעס, עצור. הגשתי לו אחמול "אולטימטום", הוא כבר
זקן. עבר כ-45 שנה לחנוכה. בקונגרס הבא ילך, ויפנה מקומו
לאחר. אין הוא יכל לקבל ה"אולטימטום". הוא שיחף אותי כל
הזמן.

הלכתי פעמים ללויד לבדי, פעמיים הלכתי אחרו, פעמים
אחדות הלך הוא לבדו, ואינו יודע במה לא שיחפני. היה יכל אולי
לקחת אותי להליפכס. עידן הזמין אחרו. ואין יסוד לברוגג שלי.